



„Otevřený odlišným názorům“ tak, málo překvapivě, popisuje pravý opak liberála

Autor: Z Man

Už vícekrát jsem se pokusil zformulovat své pravidlo interpretace výroků liberálů o ne-liberálech. Ono pravidlo - i název tohoto příspěvku - zní následovně: Vezměte cokoli, co řeknou, převraťte to - a ocitnete se velice blízko pravdě. Když tak liberálové obviňovali Hnutí čajového dýchánku (*Tea Party*), že je uměle shora vytvořené, na rozdíl od prý naprosto lidových organických liberálních skupin, převrácením tvrzení jste nutně dospěli k tomu, že jejich partu tvořila hlavně klaka placených aktivistů, zatímco podivíni v úborech z 18. století opravdu byli obyčejní lidé našťvaní natolik, že nelenili udělat trochu randál.

Což byla také realita celé situace. **Levice** je v případě potřeby schopna zorganizovat dobře placené „dobrovolnické“ operace, jako je navázení protestujících po celých autobusech. Často jsou tito lidé placeni svými odbory. Jedná se tak velkým dílem o formu projekce, v politice se tak ale účinně dá odvést pozornost od aktuální čertoviny, v níž zrovna je daná skupina zrovna namočená. Jedním z nejprofláklejších politických triků je svého protivníka z něčeho neprávem obvinít, takže se řeší jeho popření a obrana, nikoliv vaše konání.

Skvělým příkladem budiž tento příspěvek Steva Sailera. Po celý svůj život narážím na různé

teorie existence levice a pravice v americké politice. Všechny z nich se snaží halit do vědeckého hávu a všechny mají původ na levici. Příčinu spatřuji v tom, že levice si na jisté úrovni je vědoma, že nevychází z fakt a rozumu, ale souboru přesvědčení. Než aby se tomu postavili, obviňují všechny své protivníky z iracionality a jednání pod vlivem emocí.

Recept zní nějak takto: Sami si přisoudí vlastnosti, které by rádi měli, ale nemají. „Otevřený jiným názorům“ společně s „inteligentní“ a „nekonvenční“ nechybí skoro na žádném výčtu. Kdo by ostatně nechtěl být inteligentní, otevřený chlapík, který si vždy chodí svou vlastní cestou? Vždyť to zní skoro jako všichni ti *cool* hlavní hrdinové z filmů a seriálů! Následně pak mytickým pravičákům/konzervativcům přiřadí několik negativních charakteristik a přijdou se „studii“, která nemůže než potvrdit vědeckost celé konstrukce!

Dodejme, že liberálové mají pro všechny na špatné straně stěny svého úlu dlouhý seznam výrazů. Nikdy se nebudou zabývat odlišnostmi libertariánů, paleokonzervaticů nebo neokonzervaticů. Pro liberála všichni jedním šmahem náležejí k beztvárnému Jinému na druhé straně stěny. Nežřídka se nějakému přesnému popisu vyhýbají úplně využitím karikované verze konzervativce, něco mezi tatíkem ze sitcomu zasazeného do 50. let a vězeňským dozorcem. **Ward Cleaver** s šatní skříní plnou nacistických uniforem.

Jakmile je nastavena výchozí kostra, je čas obalit ji masem pseudovědy a zavádějící statistiky. Ne tak dávno se rádi spoléhali na dobrozdání psychiatrů, dnes se však hitem levice stali společensko-rádoby-vědátoři. Co na tom, že při zběžném ověření se zpravidla rychle ukáže, že **dr. Nick Riviera** nechal zodpovědět své doktorandy několik otázek – vždyť k tomu přidal dostatečné množství chytře znějícího povídání, takže to levice může vydávat za vědu.

Těžko nad tím ale mávnout rukou coby nad obvyklým soupeřením politických týmů. Liberálové věnují spoustu času i energie šíření nepravdivých informací o sobě. Zpravidla diametrálně nepravdivých. Podívejte se znovu na Sailerův příspěvek a seznam vlastností zařazených k liberálům. Ti patří mezi vůbec nejdogmatictější skupinu lidí, s velice úzce ohraničeným spektrem názorů vlastně na všechno. „Otevřený odlišným názorům“ tak, málo překvapivě, popisuje pravý opak liberála. Věří totiž, že otevřenost je definována jako oslava všeho, co normální lidé nenávidí. Ukazuje se však, že díky tomu nejsou otevření, ale prostě jen šupáci.

Skutečnost, že se všichni oblékají stejně a opakují tytéž věci je dobrou ilustrací jejich úzkoprstosti, nikoliv připravenosti vyzkoušet nové věci nebo se vzepřít konvencím. Kdy vás ostatně liberál naposled překvapil neliberálním postojem nebo čímkoliv jiným? Kdy se naposledy daly *NY Times* nebo MSNBC označit za nepředvídatelné? Lidé, kteří všem okolo agresivně metají do tváře jejich údajnou úzkoprstost, bez výjimky náležejí ke skupině smýšlejícímu autoritářskému kultu, žárlivě nesnášenlivému k jakémukoliv náznaku odchylky.

Asi nejočividnějším příkladem pravidla opaku u liberálů je neochvějná obliba, s níž se označují za vysoce individualistické. Posadte liberála do místnosti plné ne-liberálů a máte před sebou upejpavého stydlína. Obraťte ale situaci a liberálové se vrhnou na vyvrhele jako tlupa černošské lůzy na obchod s teniskami. Liberálové se stejně jako všichni stádní tvorové

sdružují a hledají bezpečí v množství. Proto jsou tak nadměrně zastoupeni v politice, sociálních vědách či novinářině, což jsou činnosti nahrávající skupinovému přístupu. A pochopitelně také vysoce konformní aktivity s hojně uplatňovaným skupinovým myšlením.

Nejdůležitějším resumé tohoto pravidla ale je poznatek, že toho, o čem levice zrovna samolibě káže, proti čemu zapáleně brojí nebo to označuje za ohromné nebezpečí, se velmi pravděpodobně zrovna dopouští nebo nedávno dopustila. Když tak levice viní americké republikány ze zneužívání vládní moci, můžeme si být jistí, že právě takovéto zneužití plánuje. Všechny liberály u ostatních tepané prohřešky jsou na levici běžnou praxí. Pokřikování levičáků tudíž chápeme jako doznání i varování současně.

Úvaha autora *The Opposite Rule of Liberalism* vyšla na jeho stránkách Z Blog 15. listopadu 2013.